

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

TRILOGIA GENEZEI 3

Cunună în ceruri

Kacy Barnett-Gramckow

Traducere de Camelia Luncan

Casa Cărtii, Oradea
2013

Capitolul 1

„Shoshannah, copilă, pământul nu a fost dintotdeauna aşa cum îl vezi acum. Înainte de Marele Prăpăd, cerurile luceau trandafiriu ca un răsărit nesfărşit de soare. Munţii erau scunzi şi rotunjiţi, iar copacii erau uriaşi – frumoşi şi roditori. Iar florile – erau atât de încântătoare, încât le mâncam uneori! Însă mai minunate decât acestea, micuţa mea, erau animalele care vieţuiau atunci pe lume. Nu se temeau că oamenii le-ar fi prădători, nici ele nu îşi căutau prada printre oameni; trăiau printre noi – căutându-ne de multe ori tovărăşia. Şi totuşi, înainte, pământul era atât de întesat de silnicie şi moarte, încât Cel Preaînalt S-a întristat. Pentru a-Şi salva creaţia iubită, a îngăduit ca pământul să fie înghiitit de ape. Însă, mai întâi, l-a avertizat pe străbunul nostru, Noe, să-şi construiască arca...”

Aproape visând cu ochii deschişi pământul din poveste, Shoshannah o urmă pe mama Annah prin ţarcul imens, prăfuit şi intunecat pe care-l denumea „arcă”. Pipăind ușor o cutie cu tresărie care prisese deja pânză de păianjen, Shoshannah murmură:

— Tu chiar ai locuit aici mai mult de un an, înconjurată de animale.

— Pare de necrezut, nu?

Mama Annah se opri la poalele taluzului din mijloc al arcei și oftă. Trăsăturile ei încântătoare deveniră mai triste când își scutură părul negru, lins, legat cu talismane din aur.

— Uneori mă îngrijorează că nepoții mei nu își pot încipui Marele Prăpăd. Dar eu l-am trăit aievea.

Îndurerată de întristarea mamei Annah, Shoshannah se aplecă în față.

— Te cred, mamă Annah. Chiar te cred. Cât îmi doresc să fi văzut lumea în vremea aceea! Pare atât de frumoasă. Lumea de acum îmi pare *stearpă* pe lângă aceea.

Surprinsă, mama Annah o privi îndelung.

— Da... aşa mi s-a părut și mie atunci când am pășit prima dată pe acest munte. Am plâns, micuța mea, a fost groaznic! Dar fiind printre oameni dragi, ca tine, a fost mai ușor.

O îmbrățișă pe Shoshannah, mângâindu-i drăgătos buclele rebele, șatene.

— Și trebuie să încetez să-ți tot spun „micuță”. În curând vei fi mai înaltă decât mine; vei crește cât mama ta.

Mulțumită, Shoshannah întrebă:

— Chiar atât de mult semăn cu mama?

— Da, doar că ochii tăi sunt de un cenușiu puțin mai închis și ai gropițe ca tatăl tău. Dar acum hai să-ți arăt catul de sus; apoi ne vom întoarce la ceilalți, să nu-și facă griji.

Nu bine se apropiară de partea de sus a taluzului, când o matahală, învelită în blană, sări asupra lor, dintre umbre, răcnind:

— Hooaaaa!

Shoshannah țipă, apucând rezemătoarea smolită în timp ce Annah sări îndărăt, călcând-o pe Shoshannah pe degetele de la picioare. Înainte să apuce să o ia din loc însă, creaatura cea îndărătnică se înăltă, lăsându-și blana să cadă. Tânărul prinse a râde de ele, cu ochii lui verzi-căprui ieșind în evidență pe fața voioasă și bătută de soare.

Cinună în ceruri

— Kal! strigă Shoshannah, pocnindu-l furioasă. Puteam cădea de pe taluz!

— Iartă-mă, spuse spășit Caleb.

Dar căința i se stinse pe loc și fu înlocuită de chicotelile lui vesele, obișnuite.

— Am găsit vechitura asta de blană și nu m-am putut stăpâni să nu vă săcăi un pic. Eram sigur că mă veți auzi foindu-mă pe aici, pe sus. Mamă Annah, am văzut locul în care ți-ai ținut probabil păsările – sunt imense cuiburile acelea! Cât îți lua să le hrănești? Mi-ar fi plăcut să fiu și eu aici pe vremea aceea – mi se pare că am pierdut o grămadă!

Tinând ocrotitor brațul întins pentru mama Annah, îi îndrumă pașii în sus pe taluz, cu răbdare.

— Nu că îmi doresc să văd pământul nimicit din nou, o asigură el cu sinceritate, dar îmi doresc ca Cel Preaînalt să-mi ofere și mie o aventură ca asta.

Shoshannah îi urmă frustrată, dorindu-și să nu fie parte a aventurilor lui Kal. O dureau degetele picioarelor, plus că îi răpise timpul ei prețios petrecut doar cu mama Annah. Și încă mai trăncănea și o făcea pe mama Annah să râdă.

Când, în sfârșit, ieșiră din uriașa arcă și coborâră pe taluzul lat, negru și încălzit de soare, Caleb o ajută pe mama Annah să ajungă jos, iar apoi se întoarce zâmbind spre Shoshannah.

Deranjată, spuse încet:

— Ai un coș pe nas.

Uimit, își atinse ușor nasul.

— Da? Na, și tu ai unul pe bărbie.

— Oo!

Shoshannah își duse mâna la bărbie, îi aruncă o privire disprețuitoare și o luă înainte.

Kaleb o urmă, întrebând-o cu un ton curios:

— Dar chiar contează?

Kal, îl amenință ea în gând, lasă că vezi tu într-o zi.

Se apropi de mama Annah, care îi spuse:

— Iartă-mă că te-am căcat pe picior mai devreme, copila mea, dar m-am speriat. Caleb al tău e un mare strengar – dar e un Tânăr minunat.

Kaleb al meu? Shoshannah se holbă la mama Annah, uluită, apoi îi aruncă o privire în spate lui Caleb. El ridică din sprâncene când o văzu, vădit încântat de părerea mamei Annah.

Tot fără grai, Shoshannah continuă să-o urmeze pe mama Annah în jos pe povârnișul stâncos, spre tabăra de corturi unde își pregăteau masa de seară familiile lor.

* * *

— Te vei mărita cu Kal, spuse Mithqah, rotundă în obrajii și plină de înțelepciune tinerească, pe când o ajuta pe Shoshannah să spele vasele afară, lângă cortul femeilor.

— Te adoră, iar părinții lui îl iubesc ca pe întâiul lor născut. Uite ce mai muncește el cu tatăl tău!

Clătind ultimul vas în albia din lemn, Shoshannah se uită la tatăl ei și la Caleb, care acopereau și priponeau caii pentru noapte. Tatăl ei, Zekaryah – cu barbă castanie, îngrijită și plină de demnitate – încuviința din cap la vorbele lui Caleb. Din când în când, îl intrerupea cu vreun cuvânt sau gest de îndrumare, pe care Caleb îl asculta îndată. Păreau întocmai ca un tată cu fiul său.

Cu ani în urmă, tatăl lui Caleb, Regem – un om moale din fire care fusese făcut de râs de cel de-al treilea fiu mai rebel și îndrăzneț – îi ceruse lui Zekaryah, aspru de felul său, să-l învețe pe Caleb să călărească și să mânuiască armele. În schimb, Caleb lucră pentru el de bunăvoie. Imita până și hainele colțuroase din piele ale lui Zekaryah, iar părul castaniu, negricios și-l purta într-o coadă împletită, aidoma călăreților.

Dar Caleb nu avea felul calm și tăcut al tatălui lui. Shoshannah se prefăcu supărată.

Cumă în ceruri

— Măcar cât îl ajută pe tata e serios. Dar în rest, cred că îi face o nespusă placere să mă chinuie.

— Sărăcuța de tine, spuse Mithqah, clipind des din genele ei scurte și negricioase. Hai, recunoaște: îl iubești.

Nedorind să recunoască nimic – chiar de era adevărat – Shoshannah aruncă apă pe tunica albastră din lână a prietenei ei. Mithqah făcu la fel, lovind cu mâna în apa din albie, stropindu-i tunica din piele și tuzlucii lui Shoshannah înainte să apuce să o ia la fugă. Apucând albia, Shoshannah fugi după ea, tipând și râzând amândouă când Shoshannah aruncă toată apa peste capul brunet al lui Mithqah.

— Shoshannah!

Simțindu-se vinovată, Shoshannah se întoarse spre mama ei, Keren, care de bună seamă auzise gălgăia și ieșise din cortul femeilor. Înaltă, fără seamă, cu bucle castanii și un ten bronzat, iar ochii de un cenușiu șters, frumos, Keren o mustră:

— Dacă i-ai stricat tunica lui Mithqah, îi vei face alta.

Mithqah își șterse rapid cu mâna față înfierbântată.

— Mulțumesc, mamă Keren, dar eu am săcăit-o prima.

— Iar tu vei primi mai multă apă ca să termini vasele.

Ritspah – mama extraordinară și acum rușinată a lui Mithqah – le aduse laolaltă și le duse mâinile la buzele ei.

— Sper că nu v-ați rupt nimic!

— Nu, mamă Ritspah, o asigură Shoshannah, apucând albia pe măsură ce se apropie de Mithqah.

Dacă totuși nu vor scăpa de pedeapsă, aveau să sufere împreună, ca întotdeauna.

— Mergem să mai aducem apă.

— Ar fi bine, le avertiză Ritspah.

Keren încuviință, neînduplecătă.

Shoshannah o privi pe fură pe mama ei, cu îndoială. Keren își acoperi gura cu mâna; Shoshannah aproape că râse împreună cu ea. Dar încântarea i se preschimbă în sficiune, coborând dealul

Împreună cu Mithqah spre râu. Kal le privea. Schiță și un zâmbet pe care Shoshannah îl prețui șovăind.

După ce îi vorbi lui Zekaryah în şoaptă – cerându-i de bună seamă aprobarea – Caleb se apropiie de fete.

— Aveți nevoie de ajutor? întrebă el.

— Nu.

Shoshannah se îndepărta, împotrivindu-i-se lui Mithqah, care încercă să-o opreasă. Caleb o urmă.

— Ascultă-mă, Shoshannah. Îmi pare rău că te-am supărat în după-masa asta. Primește scuzele mele – tatăl tău se uită la noi.

Se opri și îl privi. Tatăl ei îi urmărea îndeaproape, într-adevăr – ca întotdeauna. Dorea să îl ierte pe Kal.

— Te iert, îi spuse.

Aproape. Va pune ea la cale o răzbunare mai târziu.

— Dar, după cum spui, se uită tata; dacă vorbim prea mult, o capeți de la el.

Pe când Caleb se uită în spate către Zekaryah, Shoshannah o zori pe Mithqah spre râu, zâmbind. Kal nu ar îndrăzni să vină după ele.

* * *

— Ia spune, Ritspah, spuse Keren intrând împreună cu ea în cortul femeilor. Bătaia lor cu apă a fost amuzantă; trebuia să intrăm și noi în joc.

— Aș fi câștigat, o înștiință Ritspah.

— Poate că nu, o săcăi Annah, aşezându-se pe un covoraș de lână, cu talismanele de aur din păr bălgăñindu-i-se de gât.

— Uneori chiar și o femeie bătrână ca mine poate învinge o copilă ca tine, Ritspah.

Râseră împreună, apoi se potoliră când Ritspah spuse:

— Nu-mi vine să cred cât au crescut fetele noastre. E îngrijorător. În câțiva ani, va trebui să le găsim soții. Îi voi propune lui Shoshannah să se gândească la Caleb?

Cumuna în ceruri

— Poate că da. Dar nu vreau încă să se mărite – iar Zekaryah vorbește de parcă n-ar lăsa-o în veci să se mărite.

— E prea grijiliu.

Ritspah se lungi să tragă cu ochiul la copila lui Keren, Rinnah, care dormea cu degetul în gură pe o rogojină, lângă ele.

— Cred că ar trebui să le trimitem pe fete să își viziteze verișoarele în tribul lui Metiyl. Am refuzat de două ori invitația lor, dar le-ar face bine să aibă puțină libertate înainte de a se căsători și a se așeza la casele lor.

— Cred că ai dreptate, încuvîntă cu ezitare Keren. Dar mă tot gândesc la ce s-ar putea întâmpla...

Annah o privi aspru pe Keren.

— Nu i-ai povestit lui Shoshannah despre cele petrecute în trecut, așa-i?

— Doar că am locuit în Cetatea cea Mare și că asta nu mi-a plăcut defel.

— Copila mea, mai bine să audă de la tine care e adevărul înainte să-o găsească unul dintre vrăjmașii tăi.

— Și ce să-i spun? „Fiica mea, să știi că niște oameni te dușmanesc pentru că am încercat să-l omor pe Marele Rege, dar Cel Dintâi Părinte, Sem, l-a lovit înaintea mea.” Iartă-mă, mamă Annah, dar mi-e groază să-o fac.

— Vrei să-i spun eu? se oferi Annah cu voce stinsă.

Cel Dintâi Părinte, Sem, era soțul preaiubit al lui Annah. Iar felul în care murise Marele Rege Nimrod încă o întrista, chiar și după douăzeci de ani.

— Nu, mamă Annah, îți mulțumesc. Îi voi spune eu.

Într-o bună zi.

Pe când se gândeau Keren la toate acestea, micuța Rinnah se sucă și se zvârcoli, față negricioasă încrăpându-i-se de la scâncetul cu care se trezi. Ușurată că scapă de conversația aceea neplăcută, Keren se așeză să-și alăpteze mezina și să-o aline.

— Atunci, ofta Ritspah, apucand un fus sculptat in lemn si un boț pufos de lână scârmănată, sper ca ceilalți copii ai noștri să se poarte mai bine decât surorile lor mai mari.

— Sunt sigură că da.

Keren îi mângâie neatentă cârlionții negri și scurți, strânși în mânunchiuri, gândindu-se la celealte fiice preaiubite ale ei, Qetuwrah și Adah, și la fiii ei, Ahyit și Sithriy, care îi vizitau pe străbuni împreună cu fratele lor Eliyshama și familia lui.

Va trebui să le povestesc totul... Gândul era de neîndurat. Nu era drept ca ei să-i aibă de înfruntat pe vrăjmașii ei. Timpul este un vrăjmaș destul de mare pentru ei.

Mai bine nu se mai gândeau la asta. Trebuia să-și înfrângă amărițiunea pe care o avea față de dușmani. Și, din nefericire, și față de Cel Preaînalt.

Capitolul 2

Ascunzându-și mânia, stăpânul Ra-Anan, conducătorul preoților, pleșuv și proaspăt ras, îngenunche în locul de onoare într-o curte oficială, umbrită de copaci. Pricina supărării sale, stăpâna Sharah – sora lui și aşa-zisa conducătoare a Cetății celei Mari – ieșea din iatacul ei.

Sandalele ei moi plescaiau ușor, iar veșmintele din în si buclele deschise la culoare dănțuiră când intră în curte și păși pe estrada căptușită cu lână. Așezându-se cuviincios pe locul ei, Sharah îi dădu voie unei slujnice emoționate să îi împrospăteze sulemenelile de pe față, apoi o îndepărta cu un gest, dând din cap către străjeri să deschidă porțile. Peste infățișarea ei se lăsa deodată o căldură și o eleganță, ca și cum și-ar fi pus o mantie, și Sharah își luă în primire rolul de Mamă-Ocrotitoare, grățioasă și blândă, a cetății.

În timp ce Sharah asculta jalbele din partea localnicilor care îi se ploconeau, Ra-Anan o cerceta critic, scârbit. În câțiva ani, ospețele, nestăpânirea de sine și băutul noaptea aveau să-i distrugă frumusețea blondă, impresionantă, toată boită. Iar atunci nu i-ar mai rămâne nimic în afară de o demnitate plăsmuită care